

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Cruce ornată cu sidex – donație a familiei Găetan

Evangelia duminicii

- Luarea Crucii și urmarea lui Hristos - (Marcu VIII, 34-38; IX, 1)

34. Și chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să- Mi urmeze Mie.

35. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.

36. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul ?

37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său ?

38. Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri.

1. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor

Duminică 25.09.2005 la ora 17.00, vă invităm la "Seara românească"

ce va avea loc în parcul Bisericii și va cuprinde:

- prelucrări corale pe teme folclorice, interpretate de corul parohiei noastre
- piese folclorice vocal-instrumentale interpretate de Ansamblul "HORA" de la Palatul Copiilor din Iași
- Snoave românești în interpretarea actorului Bogdan Ulmu

Din tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Părăian -

„Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să- Mi urmeze Mie”.

Ce înseamnă să te lepezi de tine și să- i urmezi Domnului Hristos ? Înseamnă să nu urmărești un interes de-al tău când vrei să- i urmezi Domnului Hristos, ci să urmărești să împlinești voia lui Dumnezeu.

Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om „pentru a noastră mântuire”, împlinind o rânduală statornică de Tatăl cel ceresc, Care a iubit atât de mult lumea încât pe Fiul Său l-a trimis în lume ca „oricine va crede în El să nu moară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Auzind noi cuvintele acestea, este firesc să ne întrebăm dacă suntem noi printre cei care vor să- i urmeze Domnului Hristos. Dacă suntem, atunci știm ce avem de făcut. Ce ? Să înlocuim dorințele noastre, interesele noastre, cu voia lui Dumnezeu. Să facem ce vrea Dumnezeu să facă cei credincioși Lui. Și pentru aceasta trebuie să înlăturăm din sufletele noastre ceea ce nu vrea Dumnezeu cu oamenii.

Citim în Sfânta Scriptură că Dumnezeu vrea „ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Timotei 2, 5). Prin urmare, tuturor oamenilor le este deschisă calea către Dumnezeu. Dumnezeu nu are pe nimeni de pierdut, Dumnezeu nu are pe nimeni de exceptat, Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii pentru că El vrea, cum spune Sfântul Apostol Pavel, ca „toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului”. Dar, pentru aceasta, trebuie să facă și omul ceva, nu numai să aștepte, nu numai să dorească. Și trebuie să facă ceva, ceva anume, să se lepede de el însuși ca să poată urma Domnului Hristos – să se lepede de sine.

Și apoi ce să mai facă după ce face voia lui Dumnezeu ? „Să-și ia crucea sa și să- Mi urmeze”. Ce înseamnă „să-și ia crucea” ? Să-ți iei crucea înseamnă să-ți iei partea de osteneală care trebuie să o faci ca să împlinești voia lui Dumnezeu (continuare în pagina a 3-a)

Crucea – semnul biruinței în suferință

Pe drept cuvânt, Crucea este considerată cel mai important semn și simbol creștin. În ea vedem deopotrivă semnul măreției divine și arma cea mai puternică împotriva răului. Dar din perspectivă umană, „purtarea crucii” are o semnificație aparte: răbdarea în încercări, resemnarea la vreme de necaz, statornicia în fața ispitelor, nădejde și mângâiere în suferință și, în sfârșit, jertfire de sine.

Fiecare avem câte un crucifix sau o cruciuliță pe care privindu-le, întotdeauna primul gând se îndreaptă la suferința Răstignitului, la răbdarea Lui, la puterea de a ierta chiar pe cei care-i pricinuiau suferința crucii ! Din această perspectivă putem vorbi de „înțelepciunea Crucii”, de maturitatea și bogăția spirituală ce răsar în timpul și în urma unei suferințe.

Un creștin autentic trebuie să ia toate ca din mâna lui Dumnezeu, adică dacă ai ajuns la o boală, înseamnă că boala la care ai ajuns îți este necesară pentru mântuire, dacă boala respectivă nu te desființează ca om. Dar chiar și atunci când durerile chinuitoare, alterarea minții, pierderea lucidității, a simțului realității, diminuează manifestarea noastră ca oameni, suferința devine un instrument pedagogic divin pentru zidirea sau îndreptarea semenilor noștri. Un lucru transpare cu claritate: suferința îi apropie pe oameni de Dumnezeu și îi apropie pe unii de alții.

Deși ne străduim a înțelege, este foarte greu a găsi explicații pentru propria boală, propria suferință,. Toate argumentele medicilor, ale specialiștilor ni se par nesatisfăcătoare, căci ele doar explică, nu suprimă suferința. Mai mult, atunci când se extinde în timp sau devine incurabilă, suferința diminuează capacitatea de gândire și o dată cu aceasta, și dorința de împotrivire, de rezistență. Cât de greu pot fi explicate bolile care desființează pe om ca om, sau suferința copiilor, a pruncilor.

Trebuie să recunoaștem că pentru cel încercat, suferința n-are o explicație satisfăcătoare. Mereu rămâne pentru conștiință apăsătoare întrebare: De ce ? Și asta tocmai pentru faptul că mintea noastră, puternic ancorată în propriul confort, refuză să analizeze în mod lucid cauzele care au generat suferința respectivă, sau mai bine zis, refuză să accepte că acea suferință ne este de folos și poate fi un ajutor spre îmbunătățirea sufletească.

E greu să vorbești despre suferința altuia, dar este mult mai greu să te exprimi atunci când tu însuși ești atins de suferință, de o îngădare, de o afecțiune, de o boală incurabilă, de o boală suportabilă; ai

sentimentul că parcă nimeni nu te poate ajuta să ajungi din nou la starea de sănătate de la început.

Există însă un remediu: rugăciunea. Rugăciunea personală, rugăciunea celor apropiați pentru cel aflat în suferință, dar și rugăciunea Bisericii. Există multe și variate rânduieli pentru rugăciune la vreme de suferință și boală. De aceea, Apostolul Iacob îndemna: „Este cineva bolnav între voi ? – Să cheme preoții Bisericii ca să se roage pentru el !” (Iacob 5,14).

Dar rugăciunea pentru cei aflați în suferință nu intră doar între atribuțiunile preoților. Ca membru al Bisericii, fiecare este dator să se roage pentru toți credincioșii și pentru toate credincioasele, să fie întregi, cinstiți, sănătoși, îndelungați în zile, să-si trăiască viața în pace și să aibă parte de bine.

Iar atunci când noi înșine suntem încercați de suferință sau boală, să o suportăm cu nădejdea că Dumnezeu nu ne uită până în sfârșit, dar și cu răbdarea și rugăciunea care sunt roade ale jertfirii de sine, să privim suferința ca pe crucea vieții noastre prin care vom dobândi mântuirea.

Un rol deosebit de important la vreme de ispită sau suferință îl are citirea Sfintei Scripturi și a cărților duhovnicești. Cuvintele sfinte, pline de înțelesuri, pildele și sfaturile evanghelice ne fortifică sufletul, ne înalță mintea oferindu-ne o perspectivă mai completă, mai profundă a propriei vieți.

Și să nu uităm de propriile resurse lăuntrice pe care ne putem baza atunci când suntem în situații dificile. Iar aceste resurse sunt generate de viața morală, de trăirea autentică a spiritualității creștine, de pregătirea și instruirea noastră corespunzătoare. Așadar, boala și suferința nu trebuie să-l privească doar pe cel bolnav, ci, dimpotrivă, fiecare este dator a se cerceta pe sine mai ales atunci când este sănătos, ca nu cumva neglijența, nepăsarea față de sine și față de împlinirea voinii lui Dumnezeu să devină cauze pentru suferințele noastre.

Roxana Niță

**Ai căzut din nou în melancolie și deznădejde !
Ai uitat oare că aceeași mână care pedepsește
aduce și cele mai mari daruri ? - Seara se va
sălășlui plânsul, iar dimineața bucuria (Ps.29,5).
Când nu suntem în stare sa urcăm pe culmile
virtuții, tot ce ne rămâne de făcut este să
coborâm in prăpastia smereniei. Smerenia ne
este cel mai sigur mijlocitor înaintea feței
Domnului. Numai prin smerenie si osteneală cel
din urmă va fi cel dintâi. Deci fii cu bărbăție !**

Starețul Macarie de la Optina (†1860) *Scrisori
către fiii duhovnicești*

Viața creștină între toleranță și dreptate

Nu putem porni în analiza acestei teme fără a cunoaște clar și neechivoc semnificația celor doi termeni: *toleranța* și *dreptatea*. Dacă ne asumăm definiția DEX, toleranța înseamnă “indulgență, îngăduință”, iar dreptatea se definește ca “valoare etico-juridică în funcție de care se aprobă sau nu relațiile sociale...”

Cum putem plasa între aceste două noțiuni “viața creștină ?” Dar ce înseamnă a trăi creștinește? Această sintagmă nu o regăsim explicată în nici un dicționar. Și credem că nu o putem întâlni în dicționar pentru că simțirea și trăirea în spirit creștin nu poate fi decât simțită și trăită; credința este vie, este în fiecare dintre noi, acel filon de aur pur, neprețuit care există și pe care îl descoperă cu timiditate, ...alții poate niciodată...

Se poate trăi în spirit creștin fără a fi deopotrivă tolerant și drept ? Unii ar răspunde afirmativ. Alții chiar ar considera coexistența celor două ca ținând de esența spiritualității creștine. Dar ceea ce poate surprinde într-adevăr este o aparentă contradicție între a fi tolerant și a fi drept.

Calitatea de a fi tolerant, îngăduitor, iertător cu semenul presupune câteodată și cate un act de nedreptate, de nerecunoaștere, de trecere cu vederea în mod culpabil a unor acte și fapte – mai cu seamă ale celor apropiați, care eludează normele juridice sau chiar normele morale.

Pe de altă parte, intransigența, spiritul justițiar, aplicarea fără discernământ a actului de dreptate, nu numai că poate aduce celui în cauză nemulțumire și suferință, dar frizează limitele manifestării creștine, care este prin excelență tolerantă și iubitoare de semeni.

S-ar părea ca aceste două noțiuni sunt ireconciliabile și s-ar exclude posibilitatea conexării lor printr-o viețuire în chip creștinesc. Este doar o aparență, pe cât de persuasivă, pe atât de înșelătoare, dar suficient de captivantă pentru acele minti “extralucide” care cuantifică universul în “corect” și “gresit”, concluzionând de multe ori cu ipocrită malițiozitate: „ești vinovat, ai greșit, trebuie să plătești !”.

Poate fi asumarea păcatului, conștientizarea profundă a propriei greșeli, o suficientă formă creștină de penitență ? Este un act de dreptate să lași un vinovat nepedepsit de legea umană lăsând în urmă, cu sau fără știință, un nevinovat afectat de fapta rea a celui dintâi ?! Dar poate un om, fie el investit cu putere în acest sens, să judece semenul său, stabilind dacă este sau nu vinovat ?! La ce se raportează un astfel de judecător atunci când se

pronunță vinovăția ? La toleranța și morala creștină, la legea divină, la legea umană sau poate trebuie să se raporteze la ambele, după enunțul lui Kant, care afirma: “nu recunosc decăt legea morală din suflet și cerul înstelat deasupra mea”.

Pus să judece pe femeia ale cărei fapte i-ar fi atras pedeapsa uciderii cu pietre, Hristos rostește către cei ce o acuzau o sentință surprinzătoare: „Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei” (Ioan 8,3-11). Replica aceasta a lui Hristos pune în profunzime problema propriei noastre vieți morale ca premisă solidă pentru aprecierea obiectivă a faptelor semenului. Dreapta judecată a semenului o poate realiza desăvârșit, cu adevărat, Dreptul, omul moral, fără pată.

Dacă în plan subiectiv trebuie să manifestăm intransigență și promptitudine în a depista și stopa propriile greșeli, în relația între un „eu” și un „tu”, trebuie să prevaleze toleranța, îngăduința, iertarea așa cum sunt înfățișate în Predica de pe munte (Matei 5, 38-48), virtuți prin care „ai câștigat pe fratele tău” (Matei 18,15).

Așadar, actul de dreptate începe cu viața personală, se extinde în relația cu semenii și se experimentează constant din perspectiva iubirii creștine, ca expresie a libertății noastre de punere în lucrare a poruncilor divine și legilor umane, printr-o trăire permanentă între toleranță și dreptate.

Lector universitar Beatrice Ștefănescu

Din tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Părăian -

(continuare din pagina 1)

Nu întotdeauna este ușor, deși se spune că sufletul în chip firesc este creștin. Totuși, avem niște împotriviri de pe urma neluărilor aminte. Am făcut ce am vrut noi și ne-am format din ce am vrut noi și așa s-a ajuns că nu mai facem ce trebuie să facem. Și ca să facem ce trebuie să facem, trebuie să ne ostenim, trebuie să ne silim. A spus Dumnezeu că în Împărăția Cerurilor intră doar silitorii. Oamenii care nu se mulțumesc să aibă ceva de făcut cu ușorul, ci oamenii care doresc să se depășească pe ei și lasă în urmă părerile lor ca să împlinească voia lui Dumnezeu. Iar aceasta se face prin osteneală și osteneala este crucea pe care trebuie să și-o poarte fiecare creștin – „să-și ia crucea sa”.

Sfântul Evanghelist Luca a reținut cuvintele Domnului Hristos „Să-și ia crucea sa – în fiecare zi – și să-mi urmeze Mie”. Deci să-și ia partea de osteneală în fiecare zi, să rabde ce este de răbdat, să împlinească ce este de împlinit, să se silească să adauge la faptele bune ceea ce este de adăugat, să se

formeze omul prin cuvântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să-și ia crucea sa, să-și ia partea sa de osteneală, să-și ia efortul care trebuie făcut și să te lepezi de tine de multe ori, pentru că „noi – zicea părintele Arsenie – *avem mintea care discută cu Dumnezeu, în loc să se supună fără discuții*”. Ce anume avem noi ? Avem mintea care discută cu Dumnezeu. Și ce minte mai avem noi ? Minte care nu se supune fără discuții, care caută ceva, care caută argumente, care caută să facă altceva decât ceea ce vrea Dumnezeu.

După ce a zis Domnul Hristos aceste cuvinte: „*Cel ce vrea să-mi urmeze Mie, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie*”, a spus un cuvânt care nouă ni se pare greu de înțeles, mai ales dacă nu știm ce a vrut Domnul Hristos să spună. Și a zis că: „*Cel ce vrea să-și mântuiască sufletul îl va pierde, și cel ce își pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie îl va afla*”.

Ce înseamnă să-ți pierzi sufletul ? Noi știm că sufletul este veșnic, noi știm că sufletul nu moare, noi știm că sufletul trăiește fără întrerupere. Adică, moartea nu este sfârșitul sufletului, ci doar despărțirea sufletului de trup, și sufletul trăiește în veșnicie. Numai că starea sufletească ce se trăiește în veșnicie nu este la toți oamenii la fel, ci la unii este spre bine, spre fericire, și la alții este spre chinuire. A-ți pierde sufletul înseamnă a ajunge să fii condamnat de Dumnezeu pentru fărădelegile tale. În cazul acesta, altceva vrea Domnul Hristos să spună când zice: „*Cel ce vrea să-și mântuiască sufletul îl va pierde*”, ca și cum ar vrea să spună: „*Cel ce vrea să –și scape viața, cel ce va vrea să nu moară și va vrea să calce poruncile lui Dumnezeu și va tăgădui credința în Dumnezeu, acela va fi condamnat de Dumnezeu, acela își va pierde sufletul*”.

Și apoi trece Mântuitorul la niște lucruri care se întâmplă adeseori în lumea aceasta. Și anume, sunt oameni care se rușinează că sunt creștini și de aceea zice Domnul Hristos. „*Că ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă și să-și păgubească sufletul ? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său ?* (Marcu 8, 36-37), prin cuvintele acestea vrând să atragă atenția că decât valoarea sufletului mântuit nu este nimic mai presus în lumea aceasta, nu sunt termeni de comparație ca să zici că dacă nu faci aceasta, faci alta. Aici nu se poate! Sufletul are cea mai mare valoare, este mai de valoare decât lumea întreagă. Și a zis Domnul Hristos mai departe: „*Că tot cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în acest neam defrânat și păcătos, de acela și Fiul Omului se va rușina când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri*” (Marcu 8, 38). Deci trebuie să avem o credință

mărturisitoare, o credință care mărturisește pe Domnul Hristos, care mărturisește Evanghelia.

Eu vă mai spun o dată: măsura credinței este măsura vieții. Cum îți este viața așa îți este și credința. Nu poți să trăiești o viață de credincios dacă ești necredincios sau nu poți să trăiești o viață de necredincios dacă ești credincios. Și după ce s-au spus toate acestea, ca o încheiere, a spus Domnul Hristos: „*Sunt unii dintre cei ce stau aici care nu vor vedea moartea, care nu vor gusta moartea pînă nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere*”. Unde vine Împărăția lui Dumnezeu întru putere ? Mai întâi în sufletul celui credincios, acolo este Împărăția lui Dumnezeu.

Prin rugăciune vei învinge

Rugăciune alcătuită de stareții mănăstirii Optina

(se poate insera între Rugăciunile dimineții)

Dă-mi, Doamne, ca să pot în pacea Ta tot ce-mi aduce ziua să primesc. Învrednicește-mă ca Sfintei Voii Tale cu totul să mă dau și în tot ceasul pe mine azi să mă povățuiești și întru toate să mă călăuzești. Și orice vești de-a lungu-acestei zile va să primesc, cu liniște mă-nvață să le-ntâmpin, întărit întru credința că peste toate-i Sfântă Voia Ta. Tu-mi stăpânește gândul și simțirea în orice fac și în orice grăiesc. Să nu mă lași în cele de năprasă și nici să uit că de la Tine ne vin toate. Învață-mă ca fără fățarie și înțelegător să fiu către oricare din frați și din surori și ca pe nimeni să nu amărăsc, pe nimeni să nu întristez. Și, Doamne, dă-mi putere, osteneala zilei de azi a o purta și toate să îndur câte mi-e dat. Călăuzește-mi voia și mă-nvață ca să mă rog, să cred și să nădăjduiesc, să rabd, să iert și să iubesc. Amin

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.